

А. Страшимировъ

Освобождение

Изминали бѣха само петъ дни, откакто Румъния се намѣси въ всеобщата война. Въ Добричъ се знаеше, че тамъ ще се набере 200,000 румънска армия, която ще нахлуе въ източна България, за да превземе страшната българска крепостъ Шуменъ.

И лицата на българитѣ въ Добруджа бѣха увѣхнали, душитѣ имъ трѣпнѣха: — не ще има за тѣхъ освобождение!

Но на шестия день цѣлиятъ градъ Добричъ настрѣхна: откъмъ югъ нахлуха въ града разпрѣснати групи румънски войски и се втурнаха на грабежъ. А почнаха и да убиватъ. . . Не, станало е нѣщо: българитѣ сж победили, може би, та разбититѣ румънски войски, останали безъ началници, се отдаватъ сега на грабежъ срѣдъ бѣль день. . .

О, ако само имаше оружие въ населението! То би скочило като единъ човѣкъ, за да разгони румънскитѣ мародери¹⁾ и да посрѣща освободителитѣ си — своитѣ храбри братя да посрещне. Обаче щомъ се обяви войната, румънитѣ не само обраха

¹⁾ Мародери се наричатъ въоръжени банди хора, които разбойническиватъ задъ воюващитѣ армии, като тършуватъ главно раницитѣ и джебоветѣ на падналитѣ по бойнитѣ полета войници.